

před autem volná, kdyžtě poškozená nešla vůbec v jízdni dráze, nýbrž po pěšince na levé straně silnice, měl obžalovaný příčinu předpokládati, že nastanou nepředvídané, zvláštního zřetele hodné okolnosti, za nichž bylo by třeba, by brzdil a zastavil i auto, při čemž mu bylo ovšem též počítati s dětskou ukvapeností. Ježto nalézací soud okolností těchto nezjistil a neuvážil, neobíráv se vůbec subjektivní vinou obžalovaného, nehledě ani k tomu, že ani jinak není rozsudek bezvadným, kdyžtě v rozsudkovém výroku není ani uvedeno, povstalo-li ze zavinění obžalovaného nějaké poškození B-ové, kteroužto okolností ovšem, ježto nebyla vytýkána, netřeba se zabývati, je stanovisko prvního soudu jak po hmotněprávní, tak i po formální stránce nesprávné. Není totiž vyloučeno, že kdyby nalézací soud přihlédl k oněm okolnostem z uvedeného právního stanoviska závažným, dospěl by k jinému úsudku o vině obžalovaného, pročež stížen jest napadený rozsudek uplatněnými zmatky podle čis. 5 a 9 a) Šu 281 tr. ř. Poněvadž rozsudek neobsahuje zjištění při správném výkladu zákona potřebných, bylo vzhledem k Šu 288 čis. 1 a 3 tr. ř. rozsudek zrušiti a ježto podle nynějšího stavu věci přichází v úvahu toliko přestupek podle Šu 335 tr. zák., bylo věc přikázati příslušnému nyní okresnímu soudu v Bilině, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

Čís. 2667.

Jede-li řidič automobilu po nepřehledné cestě, kde nutno počítati s náhlým vyskytnutím se překážky, musí již předem vydatně brzditi a rychlost zmírniti tak, by byl připraven na všechny možnosti.

(Rozh. ze dne 18. února 1927, Zm II 515/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 9. listopadu 1926, jímž byl obžalovaný sprostěn podle Šu 259 čis. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti života podle §§ 335 a 337 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti státního zastupitelství uplatňující důvody zmatečnosti podle čis. 5 a 9 a) Šu 281 tr. ř. dlužno přisvědčiti. Napadený rozsudek není sice pochybeným potud, pokud nespátřuje vinu obžalovaného v tom, že jel rychle, ježto podle rozsudkových zjištění rychlost srážky nezavinila, než nalézací soud přehlédnuv předpis Šu 45 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čis. 81 ř. zák., opomenul se zabývati otázkou, zda se obžalovaný přece nedopustil za daných okolností neopatrnosti. Onen § obsahuje základní předpis o povinnostech řidiče auta vzhledem k bezpečnosti dopravy a stanoví, že musí zvoliti rychlost jízdy za všech okolností tak, by byl pánem rychlosti a by nebyla ohrožena bezpečnost osob a majetku. Řidič vozidla je povinen přiměřeně zmírniti rychlost jízdy po případě zůstatí stát a vypnouti motor, mohly-li by jeho vozidlem býti vyvolány úrazy nebo poruchy v provozu. Okolnost,

zda a do jaké míry má řidič silostroje zmírniti rychlost, kterou dosud jel a jež nepřevyšuje rychlost nařízením (§ 46) stanovenou, je odvislá od zvláštních okolností případu. Jede-li řidič vozidla po cestě nepřehledné, kde nutno počítati s náhlým vyskytnutím se překážky, musí již předem vydatně brzdit a rychlost zmírniti tak, by mohl býti připraven na všechny možnosti a by takto předešel podle možnosti úrazu, nebo v nejnepříznivějším případě aspoň omezil zhoubné následky srážky na míru nejmenší. Nalézací soud stojí na stanovisku, že směrodatným je toliko, že cyklista jel na nesprávné straně cesty a že by vůbec ku srážce nebylo došlo, kdyby jel po správné straně silnice a nechoval se tak neočekávaně, že před přijíždějícím autem seskočil s kola. Nalézací soud je však na omylu, neboť pominul tím vůbec zásadu, že trestně zodpovědným podle §u 335 tr. zák. je každý, kdo vyvolal byť i jen jednu z podmínek, které v daném případě měly v zápětí úraz, a že ani značné spoluzavinění nevylučuje trestní zodpovědnosti obžalovaného, ježto ku trestnosti podle řečeného zákonného ustanovení se nevyžaduje, by protizákonný výsledek nastal výlučně jen opomenutím vinníkovým. Vycházeje z tohoto nesprávného výkladu zákona nezjistil nalézací soud, jaká byla v souzeném případě situace, opomenuv zabývati se výsledky průvodního řízení, zvláště trestním oznámením a posudkem znalce, podle nichž po Republikánské třídě ve V. právě vzhledem k nebezpečné zatáčce, v níž se neštěstí přihodilo, jakož i špatné vyhlídce, nutno jeti za přísného šetření veškerých jízdních předpisů a dbáti výstražné tabulky, určující v těch místech přípustnou rychlost pro auta 6 km za hodinu, to tím spíše, any železářské podniky způsobují na frekventovaném místě činu takový hluk, že přehlušuje znamení řidičem silostroje dávaná a zabraňuje slyšení blížící se auto, což zvyšuje značně nebezpečnost jízdy na onom místě. Rozsudek neodpověděl k otázce, zda obžalovaný brzdil vůbec, dostatečně nebo včas, a nezjistil, zda snad obžalovaný včas a dostatečně brzditi nemohl, předpokládaje toliko, že srážka stala se vinou cyklisty, jedoucího proti předpisu po pravé straně, kde jel mu naproti též automobil. Řečenými místními poměry, jež zajisté nutkaly by každého automobilistu na tak frekventovaném a nebezpečném místě ke zvýšené pozornosti a otázkou, zda obžalovaný neopomenul této pozornosti, bylo tím spíše zapotřebí se zabývati, any jsou velmi důležité nejen pro posouzení otázky, zda obžalovaný jel s povinnou opatrností či nikoli, nýbrž i pro otázku rozsudkem vylučované příčinné souvislosti jeho chování se s úrazem, při čemž nelze přehlédnouti, že obžalovaný zastavil auto teprve až asi 7 kroků za místem srážky. Stížnost mluví sice o rozporu s posudkem znalcovým, ale jde v pravdě o neúplnost rozsudku, ježto rozsudek pomíjí onen posudek znalcův, jenž se týká okolnosti pro posouzení případu rozhodné, to tím spíše, ježto podle posudku znalce bylo by lze auto i při rychlosti 15 km za hodinu daleko před místem srážky zastaviti a srážce tak zabrániti. Pro doličené zmatky podle čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř. bylo důvodné zmateční stížnosti vyhověti a rozsudek v napadaném sprostňujícím výroku zrušiti jako zmatečný. Uznati ve věci samé nebylo zrušovacímu soudu možno již proto, že skutečnosti rozhodné pro posouzení otázky, zda u obžalovaného lze mluvíti o objektivním zavinění ve smyslu §§ 335, 337 tr. zák. jsou v roz-

sudku zjištěny vadně, čímž jeví se býti pochybným i vyloučení příčinného vztahu mezi chováním se obžalovaného a nehodou. Nezbylo proto, než podle §u 288 čís. 1 a 3 tr. ř. věc vrátiti soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

Čís. 2668.

Nelze vysloviti propadnutí peněz použitých k zakázané (hazardní) hře (§ 522 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 19. února 1927, Zm I 740/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením okresního soudu na Smíchově ze dne 16. října 1925, jímž v trestní věci proti Františku K-ovi a soudr. pro přestupek podle §u 522 tr. zák. byl peněz 1.575 Kč, který byl policií při přistižení obviněných při zakázané hře zabaven, prohlášen za propadlý, byl porušen zákon v ustanoveních §§ 522, 240 b) a 250 tr. zák.; usnesení to se zrušuje.

Důvody:

V trestní věci proti Františku K-ovi a spol. pro přestupek podle § 522 tr. zák. vydal okresní soud na Smíchově dne 17. srpna 1925 trestní příkaz, jímž byl každému z obviněných pro přestupek podle § 522 tr. zák., spáchaný dne 25. července 1925 v B. tím, že v restauraci u »Růžového Kavalíra« hráli zakázanou hru v karty »moje teta, tvoje teta«, uložen trest peněžité pokuty 30 Kč po případě vězení na 3 dny. Tento trestní příkaz nabyt ohledně většiny z obviněných právní moci. Usnesením ze dne 16. října 1925, prohlásil pak též soud za propadlý peněz 1.575 Kč, který byl policií při přistižení obviněných zabaven a do peněžní knihy okresního soudu na Smíchově uložen. Usnesení nabylo právní moci, nemá však opory v zákoně, neboť: Usnesení neobsahuje žádného odůvodnění, takže nelze vůbec seznati, z jakých úvah okresní soud dospěl ke svému výroku, zejména opírá-li je o hmotné či procesuální právo trestní. Měl-li okresní soud na mysli ustanovení hmotného práva, přicházely by v úvahu §§ 240 b), 250 a 522 tr. zák. a prohlášení propadnutí zabaveného »banku« by mělo povahu zostření trestu podle §u 522 tr. zák. vysloveného. V tom směru však okresní soud pochybil jak ve formelním postupu, tak i ve věci samé. Ve formelním ohledu byl by musil zostření trestu vysloviti v rozsudku, vyslovení jeho v dodatečném usnesení jest zřejmě nepřipustné. Ale ani věcně není výrok v zákoně odůvodněn, poněvadž podle § 250 tr. zák. může býti zostření vysloveno jen v těch případech, v nichž je zákon výslovně připouští. Ustanovení, že peníze upotřebené k zakázané nebo k hazardní hře propadají, neobsahuje ani § 522 tr. zák. ani jiné místo trestního zákona. Než ani za procesuelní opatření, snad jako opatření s předmětem daným do soudního uschování, které dlužno učiniti po skončení trestního řízení po rozumu §u 126 trest. inst. s. (z 16. června 1854, čís. 165 ř. zák.), nelze výrok